

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hi Hotel HCF SARL

Strona pozwana: Uwe Spoering

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Bundesgerichtshof – Wykładnia art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) – Jurysdykcja międzynarodowa w sprawach, których przedmiotem jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu – Czyn popełniony w pierwszym państwie członkowskim polegający na pomocnictwie w popełnieniu czynu niedozwolonego, popełnionego na terytorium drugiego państwa członkowskiego – Określenie miejsca, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę

Sentencja

Artykuł 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, iż w przypadku gdy kilku domniemanych sprawców spowodowało podnoszoną szkodę w zakresie majątkowych praw autorskich chronionych w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma sąd, przed którym zawisł spór, przepis ten nie umożliwia ustalenia – ze względu na miejsce wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie szkody – jurysdykcji sądu, na którego obszarze właściwości pozwany przed tym sądem sprawca nie działał, lecz umożliwia ustalenie jurysdykcji tego sądu ze względu na miejsce materializacji szkody, pod warunkiem że podnoszona szkoda może się zmaterializować na obszarze właściwości sądu, przed którym zawisł spór. W tej ostatniej sytuacji sąd ten jest właściwy jedynie do rozpoznania powództwa dotyczącego szkody wyrządzonej na terytorium państwa członkowskiego, w którym sąd ten ma swoją siedzibę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 343 z 10.11.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-428/12) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE — Środki o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych w przywozie — Dodatkowy prywatny przewóz towarów — Pierwszy pojazd floty przedsiębiorstwa — Zasady uzyskania zezwolenia na przewóz drogowy — Bezpieczeństwo drogowe i ochrona środowiska)

(2014/C 159/06)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Galindo Martin i G. Wilms, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: J. García-Valdecasas Dorrego i Centeno Huerta, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Naruszenie art. 34 i 36 TFUE – Udzielanie zezwoleń na pojazdy silnikowe – Przepisy krajowe wymagające do celów uzyskania „zezwolenia na dodatkowy prywatny przewóz towarów”, by pierwszy pojazd ciężarowy floty był zarejestrowany po raz pierwszy nie wcześniej, niż przed pięcioma miesiącami.

Sentencja

1) Ustanawiając w art. 31 rozporządzeniu FOM/734/2007 z dnia 20 marca 2007 r. w sprawie ustanowienia przepisów wykonawczych do rozporządzenia wykonawczego do ustawy o organizacji transportu lądowego w zakresie zezwoleń na przewóz drogowy towarów warunek dotyczący pojazdów o dopuszczalnej maksymalnej masie powyżej 3,5 t polegający na tym, że do celów uzyskania zezwolenia na dodatkowy prywatny przewóz towarów pierwszy pojazd floty przedsiębiorstwa nie może mieć więcej niż pięć miesięcy od chwili zarejestrowania po raz pierwszy Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 34 TFUE.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 379 z 8.12.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München – Niemcy) – Irmengard Weber przeciwko Mechthilde Weber

(Sprawa C-438/12) (¹)

[Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 22 pkt 1 — Jurysdykcja wyłączna — Spory, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach — Charakter prawa pierwokupu — Artykuł 27 ust. 1 — Zawisłość sporu — Pojęcie roszczeń zgłoszonych między tymi samymi stronami i mających ten sam przedmiot — Relacja między art. 22 pkt 1 i art. 27 ust. 1 — Artykuł 28 ust. 1 — Sprawy wiążące się ze sobą — Kryteria oceny przy zawieszeniu postępowania]

(2014/C 159/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Irmengard Weber

Strona pozwana: Mechthilde Weber

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Oberlandesgericht München – Wykładnia art. 22 pkt 1, art. 27 i 28 oraz art. 35 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) – Zawisłość sporu – Sprawy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami zawisłe przed sądami różnych państw członkowskich – Wykładnia terminów „to samo roszczenie” oraz „te same strony” – Sytuacja, w której pierwsza sprawa została wniesiona przez osobę trzecią przeciwko obu stronom, a druga sprawa została wniesiona przez jedną z tych stron przeciwko drugiej.

Sentencja

- 1) Artykuł 22 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że do kategorii sporów, „których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach”, o której mowa w tym przepisie, należy powództwo, takie jak wytoczone w niniejszej sprawie przed sąd innego państwa członkowskiego, zmierzające do uzyskania stwierdzenia nieważności wykonania prawa pierwokupu obciążającego tę nieruchomość i wywierającego skutki erga omnes.
- 2) Artykuł 27 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że przed zawieszeniem postępowania na podstawie tego przepisu sąd, przed który później wytoczono powództwo ma obowiązek zbadania, czy z powodu naruszenia jurysdykcji wyłącznej przewidzianej w art. 22 pkt 1 rzeczonego rozporządzenia ewentualne orzeczenie co do istoty wydane przez sąd, przed który najpierw wytoczono powództwo, nie zostanie uznane w innych państwach członkowskich na podstawie art. 35 ust. 1 tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 379 z 8.12.2012.